

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci

žalobce: N. T. H.
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem
proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 č.j. MV-24341-5/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 11. 2015 č.j. OAM-46354-16/DP-2014 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný stručně zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem prvního stupně, připomenul nosné důvody rozhodnutí ministerstva a shrnul odvolací námitky žalobce. K odvolání žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně žalobce náležitě poučil o způsobu prokázání úhrnného měsíčního příjmu i o jeho požadované výši podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC. Poukázal na to, že řízení je v souladu s § 16 správního řádu vedeno v českém jazyce, a pokud účastník řízení poučení řádně neporozuměl, mohl si je nechat přeložit. Správní orgán prvního stupně při výpočtu potřebné částky vycházel správně z normativních nákladů na bydlení, neboť žalobce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně ani v odvolání věrohodně neprokázal částku skutečných odůvodněných nákladů na bydlení. Z předložené nájemní smlouvy není zřejmé, jakou částku nájemného žalobce hradí ani jaké jsou skutečné náklady za energie, vodné a stočné, případně odvoz odpadu (poplatky jsou ve smlouvě uvedeny zálohově). Dodatečné vykázání příjmů za rok 2014 ze dne 9. 12. 2015 žalovaný označil za účelové. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Tato podmínka nebyla v posuzovaném případě splněna, neboť žalobce neuvedl žádné důvody, které by mu bránily v řádném přiznání veškerých příjmů za rok 2014 ve stanovené lhůtě. Takovým důvodem není ani namítaný nedostatek zkušeností. Žalovaný dále konstatoval, že správní orgán prvního stupně se v odůvodnění rozhodnutí zabýval, byť nad rámec zákonem stanovené povinnosti, i přiměřeností jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný toto odůvodnění považuje s ohledem na okolnosti případu za postačující. Dodal, že žalobce ani v odvolání neuvedl žádné další konkrétní skutečnosti, které by nebyly správním orgánem prvního stupně vzaty v úvahu. Namítané navýšení příjmů v roce 2015 žalobce nijak neprokázal, přičemž v tomto směru nemusel vyčkávat do uzavření účetního období, ale mohl své příjmy jakýmkoli způsobem doložit již společně s odůvodněním odvolání, například mimořádnou účetní závěrkou.
3. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl jeho nezákonnost spočívající v tom, že nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a trpí vadami, které spočívají v porušení povinnosti správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 ve spojení s § 50 správního řádu, dále povinnosti umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu, v porušení povinnosti hodnotit důkazy a podklady podle své úvahy a přihlížet pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení a v porušení povinnosti provést řádné dokazování ve smyslu § 51 správního řádu.
4. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný správně nehodnotil důkazy a napadené rozhodnutí přesvědčivě nezdůvodnil. Odvolání zamítl, aniž by náležitě zhodnotil okolnost, že ze strany žalobce bylo podáno dodatečné daňové přiznání za rok 2014, kde jsou správně uvedeny veškeré příjmy z podnikání žalobce, které ovlivňují výpočet úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC. Žalobce na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 31. 7. 2014 do 31. 1. 2015. Svoji podnikatelskou činnost zahájil na základě živnostenského oprávnění v září 2014. Dle dodatečného daňového přiznání měl za toto období příjmy ve výši 210.650,- Kč, výdaje 126.390,- Kč a zisk 84.260,- Kč, kterého dosáhl za 4 měsíce podnikání. Pokud je tato částka rozpočítána na období od 31. 7. 2014 do 31. 12. 2014 zdaňovacího období roku

2014, jeho průměrný měsíční příjem činil 16.852,- Kč. Svoji daňovou povinnost vůči finančnímu úřadu řádně splnil. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění není patrné, z jaké částky správní orgán vycházel při stanovení úhrnného měsíčního příjmu žalobce, když pouze uvedl, že žalobce byl povinen prokázat minimální měsíční příjem 11.033,- Kč a jeho skutečný příjem činil 8.151,- Kč. Žalobce dále poukázal na to, že správní orgán v odůvodnění uvedl, že při výpočtu potřebné částky k prokázání úhrnného měsíčního příjmu vycházel z normativních nákladů na bydlení, neboť v předložené nájemní smlouvě byly náklady na energie, vodné, stočné a odvoz odpadů uvedeny pouze zálohově a skutečné náklady žalobce nedoložil. I při takto stanovených nákladech na bydlení je však vzhledem k dodatečnému daňovému přiznání za rok 2014 zřejmé, že žalobce měl finanční prostředky v dostatečné výši. Žalobce tedy v důsledku dodatečného přiznání prokázal, že jeho příjmy za dobu pobytu a podnikání na území ČR za rok 2014 byly vyšší, a že úhrnný měsíční příjem, kterého dosahoval, odpovídá požadavkům ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) ZPC. Prokázal tedy, že disponuje dostatkem finančních prostředků k úhradě nákladů na své životní potřeby v ČR. Žalobce v podnikatelské činnosti pokračoval i v roce 2015, kdy při obratu 450.000,- Kč dosáhl zisku 180.000,- Kč. Zdůraznil, že český stát nikdy nezatežoval a nebyl nikdy žadatelem o dávky sociální podpory či pomoci v hmotné nouzi. Namítl rovněž, že institut dodatečného daňového přiznání upravený v § 141 daňového řádu umožňuje při mylném výpočtu a zjištění, že má být vyšší daň z příjmů a lhůta pro podání řádného daňového přiznání uplynula, řešit věc takto. Daňový řád stanoví lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání jako zákonnou subjektivní lhůtu, která se odvíjí od toho, kdy daňový subjekt zjistil tuto skutečnost, tedy změnu daně. V souladu s tímto ustanovením žalobce postupoval, a jestliže takový postup daňové předpisy umožňují, nemůže jeho postup žalovaný označovat jako účelový; z nových okolností případu by měl vycházet a tento důkaz uznat.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zopakoval, že žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla zamítnuta podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, tedy z důvodu nesplnění podmínky dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu. Žalobce byl správním orgánem prvního stupně náležitě poučen o způsobu prokázání tohoto příjmu. Před vydáním rozhodnutí mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Správní orgán prvního stupně vycházel z předloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2014 a přehledu předpisů a plateb Pražské správy sociálního zabezpečení za stejné zdaňovací období, tj. za září – prosinec 2014. Žalovaný s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu uvedl, proč nebylo přihlédnuto k dodatečnému daňovému přiznání za rok 2014, a na tomto svém závěru setrval. K námitce, že žalobce ve svém podnikání pokračoval i v roce 2015, žalovaný uvedl, že z aktuálního výpisu z živnostenského rejstříku vyplývá, že žalobci živnostenské oprávnění zaniklo ke dni 15. 10. 2015. Žalobce byl správním orgánem prvního stupně poučen, že je oprávněn pobývat na území ČR do nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti.
6. Žalobce se k ústnímu jednání před soudem, které se konalo dne 12. 9. 2019, nedostavil. Předvolání k jednání mu bylo řádně doručeno v souladu s § 64 s.ř.s. za použití § 49 o.s.ř., a proto soud jednal v nepřítomnosti žalobce. Žalovaný při jednání setrval na svém vyjádření k žalobě a navrhl její zamítnutí.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
8. Podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC v relevantním znění k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; (...) za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; (...).
9. Podle § 141 odst. 1 daňového řádu zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. (...).
10. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
11. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Žalobce v žalobě uplatnil toliko jednu konkrétní žalobní námitku založenou na argumentaci, že žalovaný byl povinen vycházet z příjmů, které žalobce v odvolacím řízení doložil prostřednictvím dodatečného daňového přiznání.
13. V rámci vypořádání této námítky soud předně uvádí, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (viz rozhodnutí NSS ze dne 7. 4. 2011 č.j. 1 As 24/2011-79). V odvolacím řízení lze dle § 82 odst. 4 správního řádu uvádět jen takové nové skutečnosti, které nemohl účastník uplatnit dříve (např. proto, že nastaly až po vydání prvostupňového rozhodnutí). NSS v rozhodnutí ze dne 12. 3. 2015 č.j. 9 Azs 12/2015-38 zdůraznil, že řízení zahajovaná na návrh, což je i řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je tedy zejména v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak žadatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti.

14. Je nutno si uvědomit, že přípustnost nových skutečností ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu musí být posuzována objektivně bez ohledu na subjektivní „překážky“, které spočívají v pouhé nedbalosti či opomenutí účastníka řízení včas určité skutkové tvrzení nebo důkaz uplatnit. Touto objektivní optikou je proto třeba nahlížet i na podání dodatečného daňového přiznání. Nelze totiž přehlédnout skutečnost, že je to daňový subjekt, kdo může a především musí znát všechny relevantní údaje o své ekonomické činnosti, jež jsou významné z hlediska plnění jeho daňových povinností. Primárně proto platí, že daňový subjekt je povinen podat řádné daňové tvrzení v daňovém přiznání ve lhůtách uvedených v § 136 daňového řádu. Zákodárce jednoznačně preferuje, aby k vyměření daně došlo ve vyměřovacím řízení, které probíhá v lhůtách pro uplatnění řádného daňového tvrzení daňovým subjektem. Pro případ, kdy je následně zjištěno, že dosud stanovená daň není správná, je zakotvena možnost dodatečného doměření daně. Smysl uvedené právní úpravy tkví v zájmu společnosti i jednotlivých daňových subjektů na tom, aby byla stanovena správná výše daně. Proto je po celou dobu běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně (§148 daňového řádu) daňové řízení otevřeno. Institut dodatečného daňového přiznání tedy pouze reflektuje variantu, kdy daňový subjekt neprovede své řádné daňové tvrzení perfektně a dosud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Neimplikuje však, že daňový subjekt (objektivně) nemohl podat řádné daňové tvrzení.
15. V nyní posuzované věci žalobce neuvedl žádné skutkové nebo právní okolnosti, které by mu bránily doložit skutečnou výši svých příjmů již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, a z nichž by zároveň vyplývalo, že tak mohl učinit až během odvolacího řízení. Žalobce, který byl ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 8. 1. 2015 správním orgánem prvního stupně řádně a podrobně poučen o obsahu zákonné povinnosti žadatele doložit dostatečný příjem, měl pečlivěji přemýšlet o tom, zda výše jím dokládaných příjmů odpovídá zákonnému požadavku na jejich minimální výši. Řečeno jinak, žalobce se mohl a měl již v průběhu řízení v prvním stupni „rozpomenout“, že do příjmů za kalendářní období roku 2014 uvedených v daňovém přiznání opomněl zahrnout všechny své příjmy za toto období. Následně mohl správní orgán požádat o přerušování řízení, ať už za účelem vyhotovení a následného podání dodatečného daňového přiznání, nebo za účelem předložení jiných dokladů, které by prokazovaly skutečnou výši jeho příjmů. K tomu soud dodává, že žalobce měl poměrně značný časový prostor k tomu, aby v řízení před správním orgánem I. stupně prokázal skutečnosti relevantní pro dané řízení. Řízení o jeho žádosti bylo zahájeno 22. 12. 2014 a správní orgán prvního stupně ve věci samé rozhodl až 10. 11. 2015. V průběhu řízení přitom bylo vyhověno žádosti žalobce o přerušování řízení do 30.4.2015, přičemž výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byla žalobci doručena až dne 4. 6. 2015.
16. Námitka, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále že neprovedl řádné dokazování a žalobci neumožnil uplatnit jeho práva a oprávněné zájmy, pokud nepřihlédl k obsahu dodatečného daňového přiznání, tedy z důvodů popsaných výše neobstojí.
17. Argumentace, v níž žalobce poukazuje na příjmy, kterých měl dosáhnout v roce 2015, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bez významu, neboť žalobce tyto

příjmy v průběhu odvolacího řízení nijak nedokládal a ani jejich výši netvrdil. Neunesení důkazního břemene ve správním řízení nelze „dohánět“ až v přezkumném řízení před soudem. Pokud žalobce doložil daňové přiznání za rok 2015 až v soudním řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, není možné k němu přihlížet, neboť tento důkaz měl žalobce předložit v odvolacím řízení, případně měl příjmy za toto období prokázat jiným relevantním způsobem, např. mimořádnou účetní závěrkou, jak přílehuavě uvedl žalovaný. Ze všech těchto důvodů soud návrh žalobce na provedení důkazu jeho daňovým přiznáním žalobce za rok 2015 zamítl.

18. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. září 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu